

הארנב שלא פחד מאף אחד

מ. פליצקובסקיי
ציורים נ. סוטייב

התהילה באה לך כשאינך מצפה לה. כך היא גם הגיעה לארנב אפור, קוצ'רישקה, שיום אחד נעשה מפורסם.

באותו יום יפה ומלא שמש קוצ'רישקה פגש בדוב.

"זה שביל שלי!" נהם הדוב שרצה בצחוק להפחיד קצת את הארנב.

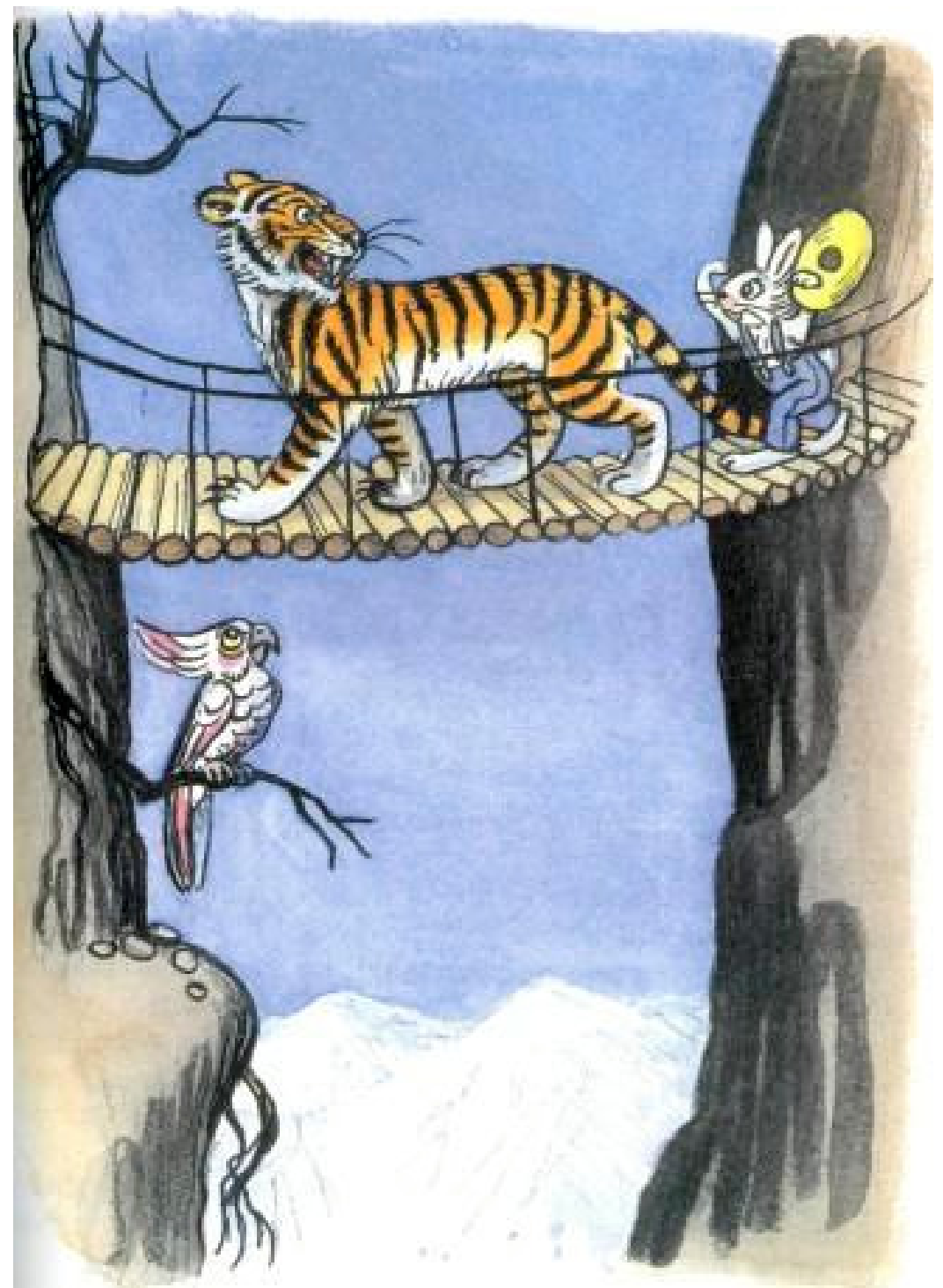
אך קוצ'רישקה לא הניע אפילו את אוזנו. הוא בירך את הדוב והלך הלאה כאילו לא כלום. הדוב השתומם מאוד מהתנהגות בלתי צפויה כזה.

אבל כשהארנב קוצ'רישקה עבר בגשר תלוי הוא פגש בנמר והשתפשף בו.

"אני אראה לך!" התרגז הנמר על הארנב. אך הארנב קוצ'רישקה כלל לא נבהל. הוא רק שאל "מה אמרת?" ואחר כך הגביה את כובעו במקצת, בירך את הנמר והלך הלאה. גם הנמר הופתע מחוצפה בלתי-רגילה כזו.

ובאותו היום הארנב קוצ'רישקה דרך במקרה על רגלו של האריה עצמו.

"גרררר! אני אעשה אאבבבקה ממכך
אארררננב!" נהם האריה בקול אימים.
"אני שמח לראותך" אמר קוצ'רישקה, חייך
ודפק קלות לאריה המופתע בגב.
כל זה ראה ושמע התוכי אייתי והוא סיפר זאת
לכולם. כל החיות והציפורים בג'ונגל התחילו
להלל את הארנב קוצ'רישקה, שלא מפחד מאף
אחד. ולשמועה, כפי שידוע, יש כנפיים. עד
שקוצ'רישקה הגיע לביתו התהילה הגיעה לשם
קודם והוא היה כבר גיבור מפורסם של כל
הרחוב.
"אתה בחור כארז! ממש גיבור!" רץ לקראתו
החמור אלפביט "אנו כבר שינינו את שם רחוב
הכרוב. הוא נקרא היום רחוב הארנב
קוצ'רישקה."
"לאט לך! מה אמרת? אני לא שומע דבר. אא,
כרגע נזכרתי. אתמול בערב מוסיקה של

רק עכשיו הבין החמור אלפביט מדוע חברו
קוצ'רישקה לא נבהל מהדוב, לא מהנמר ולא
מהאריה בעצמו. הוא פשוט לא שמע את
האיומים שלהם. ואולי שמע אותם ולא נבהל?
מי יודע..

אבל את שם הרחוב כבר לא שינו. כך הוא
נקרא עכשיו "רחוב קוצ'רישקה"
וכשברחוב הזה עוברים נכדים של קוצ'רישקה,
אומרים כולם "ראו! הנה הולכים הנכדים של
הארנב המפורסם, הארנב שלא פחד מאף
אחד."

השכנים לא נתנה לי לישון וסתמתי לי אוזניים
בצמר גפן.."

והארנב הוציא את צמר הגפן מאוזניו.
"זהו. עכשיו זה שונה לגמרי.., אני שומע שוב.
אז מה קרה כאן?" הוא פנה לחמור המופתע.